

Sygn. akt VI Ga 212/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc (spr.)

Sędziowie: SO Anna Harmata

SO Marta Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: R. L.

przeciwko: (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda co do pkt II i III wyroku Sądu Rejonowego wK. I Wydziału Cywilnego z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt I C 969/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda R. L. na rzecz pozwanego (...) S.A. w S. kwotę 600,00 zł (słownie: sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 212/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 października 2016 r.

Powód R. L. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 6269, 31 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że 12.11.2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...), którego właścicielem był poszkodowany J. M.. Z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej zobowiązany do zapłaty odszkodowania za szkodę jest pozwana spółka. Powód, w związku z wypadkiem, świadczył następujące usługi: holowanie uszkodzonego pojazdu z miejsca kolizji na parking strzeżony, sprzątanie miejsca zdarzenia, przechowywanie na parkingu uszkodzonego pojazdu, wywóz uszkodzonego pojazdu z parkingu i wynajem samochodu zastępczego. Powód wystawił fakturę za wykonaną usługę, wzywając pozwaną do zapłaty 9 354,15 zł. Pozwana uznała roszczenie co do 3 084,84 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, ale zakwestionowała wysokość stawek za usługi świadczone przez powoda, jak również czas trwania usług świadczonych przez powoda poszkodowanemu. Wskazała, że są one w sposób rażąco zawyżone w stosunku do stawek stosowanych w obrocie gospodarczym na rynku lokalnym, na którym działa powód.

Wyrokiem dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt: I C 969/15 Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanego (...) SA w S. na rzecz powoda R. L. kwotę 3159,41 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi od dnia 22 lutego 2014 do dnia zapłaty (pkt I). w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt II), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 324,79 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt III).

W uzasadnieniu wyroku ustalił, że 12 listopada 2011 r. doszło do zdarzenia drogowego, zniszczeniu uległ pojazd poszkodowanego J. M.. Ochronę ubezpieczeniową, z tytułu odpowiedzialności cywilnej dla sprawcy zdarzenia, zapewniała pozwana spółka. Pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Pracownicy powoda załadowali samochód poszkodowanego na lawetę, a następnie posprzątała miejsce zdarzenia. Powód przetransportował samochód na prowadzony przez siebie parking. Odległość od miejsca zdarzenia do parkingu powoda wynosi około 1,5 do 2 km. Poszkodowany nie posiadał innego samochodu, komunikacja publiczna i taxi nie były w stanie zaspokoić jego potrzeb, ponieważ musiał dojeżdżać do pracy i dojeżdżał wypożyczonym samochodem do dziewczyny. Używał wypożyczonego pojazdu także w celu poszukiwania części zamiennych. Oferta na wynajem pojazdu zastępczego u powoda była dla poszkodowanego korzystniejsza w stosunku do innych firm oferujących wypożyczenie pojazdu zastępczego, ponieważ powód nie żądał żadnej kaucji. Poszkodowany nie mógł zaparkować pojazdu przy swoim mieszkaniu. Poszkodowany zawarł z powodem umowę wypożyczenia samochodu S. (...) na okres od 12.11.2013 r. do 12.12.2013 r. Stawka za dobę wyniosła 221,40 zł. Poszkodowanemu wypłacono odszkodowanie w dniu 12.12.2013 r. Poszkodowany złożył oświadczenie o przelaniu wierzytelności z tytułu szkody na powoda z tytułu holowania, przechowania pojazdu na parking strzeżonym, wynajęcia samochodu zastępczego.

Powód w dniu 17 stycznia 2014 roku wystawił fakturę na kwotę 9354, 15 zł. W skład powyższej kwoty wchodzi (ceny brutto):

- holowanie samochodu osobowego A.- 615 zł
- sprzątanie miejsca zdarzenia- 307,50 zł
- wynajem pojazdu zastępczego-6863,40 zł (31 dni),
- usługa parkingowa 953,25 zł (31 dni),
- wywóz pojazdu z parkingu 615 zł

Pozwany uwzględnił z tej kwoty 2508, 00 zł. Na tę kwotę składały się:

- koszt holowania- 300 zł netto
- koszt samochodu zastępczego – 1778 zł netto (14 dni X 127 zł),
- usługa parkingowa – 350 zł netto (14 dni X 25 zł),
- sprzątanie – 80 zł netto.

Następnie kwotę tę powiększono o należną stawkę VAT w wysokości 576,84 zł; zatem łącznie z wyżej opisanej faktury pozwany wypłacił powodowi kwotę 3084,84 zł brutto.

Odszkodowanie z tytułu parkowania i wynajmu przyznano za okres od 12.11.2013 r. do 26.11.2013 r. t.j. 7 dni od dnia otrzymania informacji o uznaniu szkody całkowitej. Pozwany wskazał, że średni koszt powyżej wymienionych usług

jest znacznie niższy. Pozwany uznał również szkodę całkowitą odnośnie pojazdu. Wartość rynkową pojazdu ustalono na 3414,63 zł netto, zaś wartość pozostałości na 1219,51 zł.

Średni koszt wynajmu pojazdu zastępczego w czasie dotyczącym niniejszej sprawy na rynku krajowym wynosił 160 zł brutto, na rynku lokalnym 120 zł brutto, ryczałt za holowanie wynosił 255 zł, zaś średnia stawka za załadunek i rozładunek samochodu osobowego wynosiła 76 zł.

Cena stosowana przez firmy wynajmujące samochody, gdy przejmują one na siebie dochodzenie należności z tzw. OC sprawcy, wzrasta o około 30-50% w stosunku do cen stosowanych przez firmy, które nie dochodzą odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela. W innych postępowaniach dotyczących likwidacji szkody pozwana spółka akceptowała kwoty dochodzone przez powoda.

Sąd Rejonowy w tak ustalonym stanie faktycznym uznał, że powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie. Sąd wskazał, że w zawartej umowie przelewu wierzytelności nie zostały zawarte koszty sprzątnięcia i wywiezienia samochodu z parkingu. Dalej wskazał, że wszystkie dochodzone pozwem wydatki były celowe i konieczne. Co do kosztów holowania są one celowe i uzasadnione. Samochód uszkodzony nie nadawał się do dalszej jazdy, zaistniała zatem konieczność przewiezienia go na parking. Pozwany nie kwestionował zresztą zasadności holowania, ale wysokość zastosowanej stawki. Sąd uznał za uzasadnioną opłatę w wysokości 255 zł. Jest to średni ryczałt, stosowany na rynku lokalnym, za holowanie samochodu w granicach administracyjnych miasta. Podobnie Sąd ustalił średnią stawkę za załadunek i rozładunek samochodu osobowego na rynku lokalnym, uznając za średnią stawkę kwotę 76 zł. Aby samochód mógł zostać przewieziony na parking, musiał najpierw zostać załadowany, a następnie na parking rozładowany. Dlatego zapłata za załadunek i rozładunek podwyższa opłatę za holowanie.

Przechowywanie rozbitego samochodu na parkingu powoda, jak i wynajem pojazdu zastępczego było celowe. Poszkodowany potrzebował samochodu, zwłaszcza w celu dojazdu do pracy i do dziewczyny. Używał on również wypożyczonego samochodu, aby jeździć do sklepów z częściami zamiennymi. Nie miał on do dyspozycji innego samochodu, a komunikacja publiczna nie spełniała jego oczekiwań, zaparkowanie samochodu przed mieszkaniem nie było możliwe.. Pozwana, w sprzeczności z nakazem zapłaty, nie kwestionowała wysokości stawki za parkowanie, ale jedynie długość parkowania. Dlatego Sąd, na podstawie art. 230 k.p.c. uznał wysokość dochodzonej kwoty za fakt przyznany. Co do okresu korzystania z parkingu rozważania zostaną poczynione poniżej, łącznie z okresem wynajmu. Pozwana nie kwestionowała zasadności najmu i przechowania samochodu, ale okres wynajmu, jak i wysokość stawki za wynajem. Co do okresu najmu i parkowania, w ocenie Sądu nie był on zbyt długi. Pozwany otrzymał zawiadomienie o uznaniu szkody za całkowitą 19.11.2013 r., zaś odszkodowanie zostało wypłacone dopiero 12.12.2013 r. Poszkodowany miał prawo poczekać z zakupem nowego samochodu do czasu otrzymania odszkodowania. Sąd przyjął wysokość stawki najmu opierając się na opinii biegłego J. D.. W ocenie Sądu stawki dochodzone w rozpoznawanej sprawie są zbyt wygórowane. Sam powód wskazuje, że praktyką firm jest wystawianie wyższych rachunków dla firm ubezpieczeniowych. Twierdzenie to jest poparte oświadczeniem G. P. w opinii sporządzonej w innej sprawie. W ocenie Sądu taka praktyka nie zasługuje na ochronę. Dochodzona przez powoda kwota jest rażąco wygórowana. Ponadto powód usiłuje wzbogacić się kosztem pozwanej, celowo zawyżając koszty świadczonych usług. Pozwana odpowiada za normalne następstwa zdarzenia, a zatem za naprawę, holowanie, usługę parkingową i wynajem pojazdu zastępczego. Jednak, jeżeli koszty te znacznie odbiegają od stawek rynkowych to nie zasługują na uwzględnienie. Pomimo wystawienia faktury na uszkodzonego, powód zdawał sobie sprawę, że odszkodowanie będzie dochodził od firmy ubezpieczeniowej. Dlatego ani poszkodowany (który nie miał sam płacić), ani powód nie byli zainteresowani w ustaleniu cen na poziomie adekwatnym do świadczonej usługi. Dla uszkodzonego, w pierwszej chwili, oferta powoda mogła wydać się najbardziej atrakcyjna, albowiem powód nie żądał kaucji. Jednak poszkodowany nie miał motywacji, aby dokładnie przejrzeć oferty i przeanalizować je tak, jak gdyby wynajmował samochód, za który miał sam zapłacić. Powód nie udowodnił, aby wyższa stawka miała jakiegokolwiek uzasadnienie w realiach ekonomicznych. Tymczasem pozwany wykazał, że zastosowana stawka odbiega od realiów rynkowych. Dlatego, skoro pozwany udowodnił, że stawka odbiega od realiów rynkowych to powód powinien wykazać dlaczego tak się dzieje. Sąd przyjął stawki stosowane na rynku krajowym (160 zł), pomimo tego, że stawki na rynku lokalnym są niższe (120 zł- k. 158 opinii). Powód może stosować stawki wyższe, odbiegające od stawek stosowanych na rynku

lokalnym. Jednak stosowanie stawki stanowiącej około 180% ceny stosowanej na rynku lokalnym (221,40 zł brutto stosowane przez powoda to dokładnie 184,5% ceny 120 zł brutto stosowanej na rynku lokalnym) wskazuje na chęć wzbogacenia się kosztem pozwanej spółki. Należy wskazać, że powód nie może kształtować rozmiarów szkody, zaś poprzez stosowanie wygórowanych cen jest ona „sztucznie” zawyżana. Pozwana spółka odpowiada tylko za normalne następstwa zdarzenia. Jednak również Sąd nie może narzucać powodowi stawek znacznie niższych od stosowanych przez niego. Powód ma prawo do stosowania stawek wyższych niż konkurenci. Dlatego Sąd uznał za zasadną, opierając się na art. 322 k.p.c., stawkę stosowaną na rynku krajowym (wyższą o około 40 zł od stawki stosowanej na rynku lokalnym, ale i niższą od rażąco wygórowanej stawki żądanej przez powoda). Jest ona jednocześnie zgodna z danymi przedstawianymi przez samego powoda, powołującego się na opinię G. P.. Będzie ona stanowiła właściwą zapłatę za świadczoną usługę. Uwzględni prawo powoda, wynikające z zasady swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej do kształtowania cen, ale również uwzględni interes pozwanej spółki, która odpowiada tylko za normalne następstwa działania ubezpieczonego. Okoliczność, że w innych sprawach pozwana spółka akceptowała stawki stosowane przez powoda nie może mieć rozstrzygającego znaczenia dla przedmiotowej sprawy. Strony nie łączył stosunek prawny, nie zostały ustalone stawki za usługi. Każda sprawa o odszkodowanie posiada swoje tło i stan faktyczny, a zatem powód zawsze musi udowodnić wysokość poniesionej szkody.

Na zasądzoną kwotę 3159, 41 zł składają się koszt wynajmu samochodu- 31 dni x 160 zł=4960 zł, koszt usługi parkingowej- 31 dni x 30,75 zł=953,25 zł., ryczałt za holowanie- 255 zł., załadunek i rozładunek samochodu - 76 zł. łącznie 6244,25 zł. Pozwana spółka wypłaciła już 3084,84 zł, zatem należało zasądzić 3159,41 zł . Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. „jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.” Jak stanowi art. 455 k.c., w przypadku zobowiązań bezterminowych (do których zalicza się zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia) dłużnik popada w zwłokę po wezwaniu go do spełnienia świadczenia przez wierzyciela. Reguła wynikająca z art. 455 k.c. ulega jednak modyfikacji w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Z tego powodu termin 30 dni należy liczyć od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Pozwana otrzymała mail z wezwaniem do zapłaty 22.01.2014 r. (k.48). Zatem od 23.01.2014 r. rozpoczął bieg 30-dniowy termin na spełnienie świadczenia. Od 22.02.2014 r. pozwana znajdowała się w zwłoce ze spełnieniem świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. Każda ze stron wygrała sprawę w 50%, zatem również koszty powinny zostać poniesione po połowie.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód w części oddalającej powództwo ponad zasądzoną kwotę 3 159,41 zł. oraz w części dotyczącej kosztów postępowania I instancyjnego, wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6 269,31 zł. wraz z odsetkami od dnia 22.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za postępowanie zarówno pierwszo instancyjne jak i drugo instancyjne.

Powód zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że powód nie stosuje stawek rynkowych w prowadzonych przez działalność gospodarczej, w wyniku naruszenia art. 233 § 1 kpc , podczas gdy powód w toczącym się postępowaniu przedstawił dowody w postaci cennika firmy (...) sp. o.o. działającej pod brandem rent-a-car-direct z siedzibą w Ś., opinii biegłego G. P. (2) wydanej w sprawie przed Sądem Rejonowym w K. , Wydział V Gospodarczy do sygn.. V GC 224/15 oraz zaakceptowanym przez pozwanego stawek za usługi w postaci faktur oraz skorelowanych z nimi decyzji pozwanego:

a) fa VAT nr (...) z dnia 7.08.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 24.11.2014 r. ,

b) fa VAT nr (...) z dnia 10.10.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 24.11.2014 r.,

c) c/ fa VAT nr (...) z dnia 05.12.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 12.12.2014 r.

2. Naruszenie art. 6 k.c., art. 65 § 2 k.c. art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 i 2 k.c. i art. 822 k.c. oraz art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił swojej legitymacji procesowej w zakresie roszczenia o zapłatę za wywóz pojazdu z parkingu oraz sprzątnięcie miejsca zdarzenia, podczas gdy czynność wywozu pojazdu z parkingu polega na jego holowaniu (gdyż nie ma innej możliwości transportu pojazdu), zaś pozwany zarówno przed Sądem, jak i na etapie postępowania likwidacyjnego nie kwestionował zasadności wykonania tych usług (kwestionował jedynie stawkę) oraz legitymacji procesowej powoda zarówno w zakresie wywozu pojazdu jak i konieczności sprzątnięcia miejsca zdarzenia, co należało uznać za fakt przyznany, zgodnie z art. 230 k.p.c.

3. Naruszenie art. 361 k.c. i art. 362 k.c. oraz 822 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię tj. przyjęcie, że stawki za usługi wykonane przez powoda na rzecz poszkodowanego tj. stawka najmu pojazdu zastępczego, stawka holowania pojazdu zastępczego, stawka za załadunek i rozładunek pojazdu nie odpowiada stawkom rynkowym i w związku z tym szkoda wynikła z faktu wykonania w/w usług przez powoda na rzecz poszkodowanego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę, podczas gdy powód w toczącym się postępowaniu przedstawił dowody w postaci cennika firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś., działającej pod brandem rent-a-car-direct, opinii biegłego G. P. (2) wydanej w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w K., Wydział V Gospodarczy do sygn. V GC 224/15, oraz zaakceptowanych przez pozwanego stawek za usługi w postaci faktur oraz skorelowanych z nimi decyzji pozwanego:

a/ fa VAT nr (...) z dnia 7.08.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 24.11.2014 r.

4. Naruszenie art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 i 2 k.c. poprzez „uśrednienie” kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego i innych usług wykonanych przez powoda na rzecz poszkodowanego, podczas gdy Kodeks cywilny nie zna pojęcia „średniej szkody”, a jedynie pojęcie szkody, zaś przyjęcie stawek średnich nie rekompensuje w pełni wysokości szkody,

5. Naruszenie art. 322 k.p.c. poprzez dokonane przez sąd. tzw. miarkowania wysokości szkody, podczas, gdy możliwe jest ściśle udowodnienie wysokości żądania rynkowa wysokość stawek świadczonych usług w sposób wskazany powyżej,

6. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i 227 k.p.c. wobec ustalania przez biegłego średniej stawki najmu pojazdu zastępczego oraz średnich stawek innych usług wykonanych przez powoda, na rzecz poszkodowanego, podczas, gdy okoliczność średniej stawki nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy,

7. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezasadne przyjęcie wobec treści złożonych zarzutów, że opinia J. D. (2) wobec jej ewidentnej sprzeczności, niejasności, stronniczości (vide zarzuty do opinii) i brak odpowiedzi na tezę dowodową Sądu (biegły ustalał średnie stawki, a nie stawki rynkowe, czego domagał się pozwany) może być podstawą do wydania orzeczenia w sprawie,

8. Naruszenie art. 233 § 1 k. p. c. poprzez niezasadną odmowę wiary dowodom z dokumentu wnioskowanym przez powoda, a to cennika firmy (...) sp. z o.o., z siedzibą w Ś. działającej pod brandem rent-a-car-direct, opinii biegłego G. P. (2) wydanej w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w K., Wydział V Gospodarczy do sygn. V GC 224/15 oraz zaakceptowanym przez pozwanego stawek za usługi w postaci faktur oraz skorelowanych z nimi decyzji pozwanego:

a) fa VAT nr (...) z dnia 7.08.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 24.11.2014 r. ,

b) fa VAT nr (...) z dnia 10.10.2014 r. wraz z decyzją (...) S.A. z dnia 24.11.2014 r.

c) fa VAT nr (...) z dnia 5.12.2014 r. wraz z decyzją STU E. Hestia

S.A. z dnia 12.12.2014 r.

W uzasadnieniu rozwinął argumentację na poparcie zgłoszonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wdał się w polemikę ze stanowiskiem powoda.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy dokonał ponownej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie w świetle zgłoszonych zarzutów uznając je za niezasadne.

W sprawie spornym pozostawała stawka najmu zastosowana przez powoda oraz kwestia legitymacji powoda w zakresie roszczenia o zwrot kosztów sprzątnięcia i wywozu auta.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut dotyczący legitymacji procesowej powoda w zakresie kosztów sprzątnięcia i wywozu. Należy wskazać, że przesłankę legitymacji procesowej Sąd bada z urzędu stąd niezasadnymi był argumenty powoda w zakresie braku zarzutu pozwanego w tym przedmiocie. Jednocześnie należy wskazać, iż zakres umowy przelewu wyraźnie wynikał z jej treści. Na to, że sam powód rozumiał odrębnie te pozycje wskazuje także treść faktury VAT z dnia 17.01.2014 r. wystawionej przez powoda - stąd nie zasługują na uwzględnienie argumenty powoda podnoszone dla potrzeb postępowania i jego próby odmiennej interpretacji istoty tych czynności.

Niezasadnym był zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w zakresie opinii biegłego i dowodów przedstawianych przez powoda i w konsekwencji błędnej oceny, iż stawki stosowane przez powoda są rażąco wygórowane. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. /I ACa 209/12 wyrok s.apel. 2012-10-12 w Białymstoku LEX nr 1223145/. W sprawie nie zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem dowodowym a konkluzją, do której doszedł Sąd. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

Powód, będąc niezadowolonym z wniosków opinii sporządzonej w sprawie nie wnioskował o dowód z opinii innego biegłego, nie zgłaszał też zastrzeżeń co do treści tez dowodowych. Wbrew zarzutom apelacji, to średnie stawki rynkowe były przedmiotem ustaleń Sądu I instancji, co znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku. Sąd Okręgowy podziela stanowisko, iż to jakie stawki najmu stosują, na tzw. adekwatnym rynku, inne podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze, nie zawsze wymaga wiadomości specjalnych. W przedmiotowej sprawie jednak koniecznym było ustalenie stawek za rok 2013, w którym to zakresie nie było wystarczającym sięgnięcie do aktualnych, powszechnie dostępnych danych w zakresie stawek wynajmu. Do ich oceny koniecznym były wiadomości specjalne, w tym znajomość kształtowania się rynku wynajmu pojazdów. Sąd Rejonowy dokonał też w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowej oceny dowodu z opinii biegłego sądowego G. P. (2), która złożona była i porządzona na potrzeby innego postępowania, stąd nie miała waloru dowodu z opinii sądowej w niniejszej sprawie, a podlegała ocenie jako dowód z dokumentu prywatnego, czemu także wyraz w uzasadnieniu wyroku oraz wskazał, że nawet z tego dowodu wynikały stawki mieszczące się w granicach przyjętych przez Sąd. Wskazać też należy, że stawka podmiotu Rent a Car Direct wskazana w rzeczonyj opinii powiększona została o koszt dochodzenia należności z OC, a z opinii wynikało, że właśnie ta usługa podraża stawki najmu nawet o 50 %. Uwzględniając ten zwyczajowy czynnik z opinii tej nadal wynikała średnia cena najmu w roku 2014 w wysokości 154 zł.

Odnośnie zarzutu apelacji kwestionujących co do zasady zastosowanie przy ocenie wysokości stawek zastosowanych przez powoda - stawek średnich, to także nie zasługiwały one na uwzględnienie.

W ramach odszkodowania należą się tylko celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko SN zawarte w uchwale z dnia 13.06.2003r, sygn. akt III CZP 32/03, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji istotnym jest, że na gruncie przedmiotowej sprawy należy to odnieść do stawek najmu, które powinny być celowe i ekonomicznie uzasadnione, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym, z tym jednak zastrzeżeniem, że stawki przyjęte przez poszkodowanego nie mogą rażąco odbiegać od tych lokalnych.

Mając na uwadze art. 361 § 1 kc i adekwatny związek przyczynowy, iż nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Na dłużniku powinien ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem przy tym rozsądnej i mającej uzasadnienie proporcji między prawem wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Dlatego właśnie przy ocenie wysokości zastosowanej stawki znaczenia nabierają średnie stawki na lokalnym rynku.

W sprawie należy także mieć na uwadze specyfikę sytuacji, a to zawarcie z powodem umowy przez poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym i cesję wierzytelności. Doświadczenie życiowe uczy, że poszkodowany nie był bezpośrednio zainteresowany optymalizacją kosztów, jako że z założenia koszty te ostatecznie miał ponosić inny podmiot, jak też dokonał cesji wierzytelności z tego tytułu na powoda, który wcześniej zaproponował ich wysokość. Poszkodowany nie miał oczywiście obowiązku poszukiwania najtańszego usługodawcy, nie można jednak w realiach mniejszej sprawy popadać w dowolność, biorąc pod uwagę, że to powód w istocie miał decydujący wpływ na wysokość tej stawki. Biorąc pod uwagę profil działalności gospodarczej powoda, tym bardziej nabrał znaczenia obowiązek wykazania przez powoda, iż normalnym następstwem czasowej utraty przez poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu była konieczność poniesienia kosztu najmu pojazdu zastępczego właśnie w dochodzonej przez powoda wysokości. Tymczasem jak na to wskazywał materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, którego ocenę, dokonaną przez Sąd Rejonowy – podziela także Sąd Okręgowy, stawka zastosowana przez powoda odbiegała właśnie od średniej stawki dla pojazdów tej klasy na lokalnym rynku. Powód nie wskazał na okoliczności, które by tę różnicę uzasadniały.

Niezasadnym był zarzut naruszenia art. 322 kpc, jako że ten przepis nie był podstawą wyrokowania.

Mając na względzie poczynione rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc w związku z art. 98 kpc na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego pozwanego ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 i § 10 pkt 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2016.poz. 1667/.